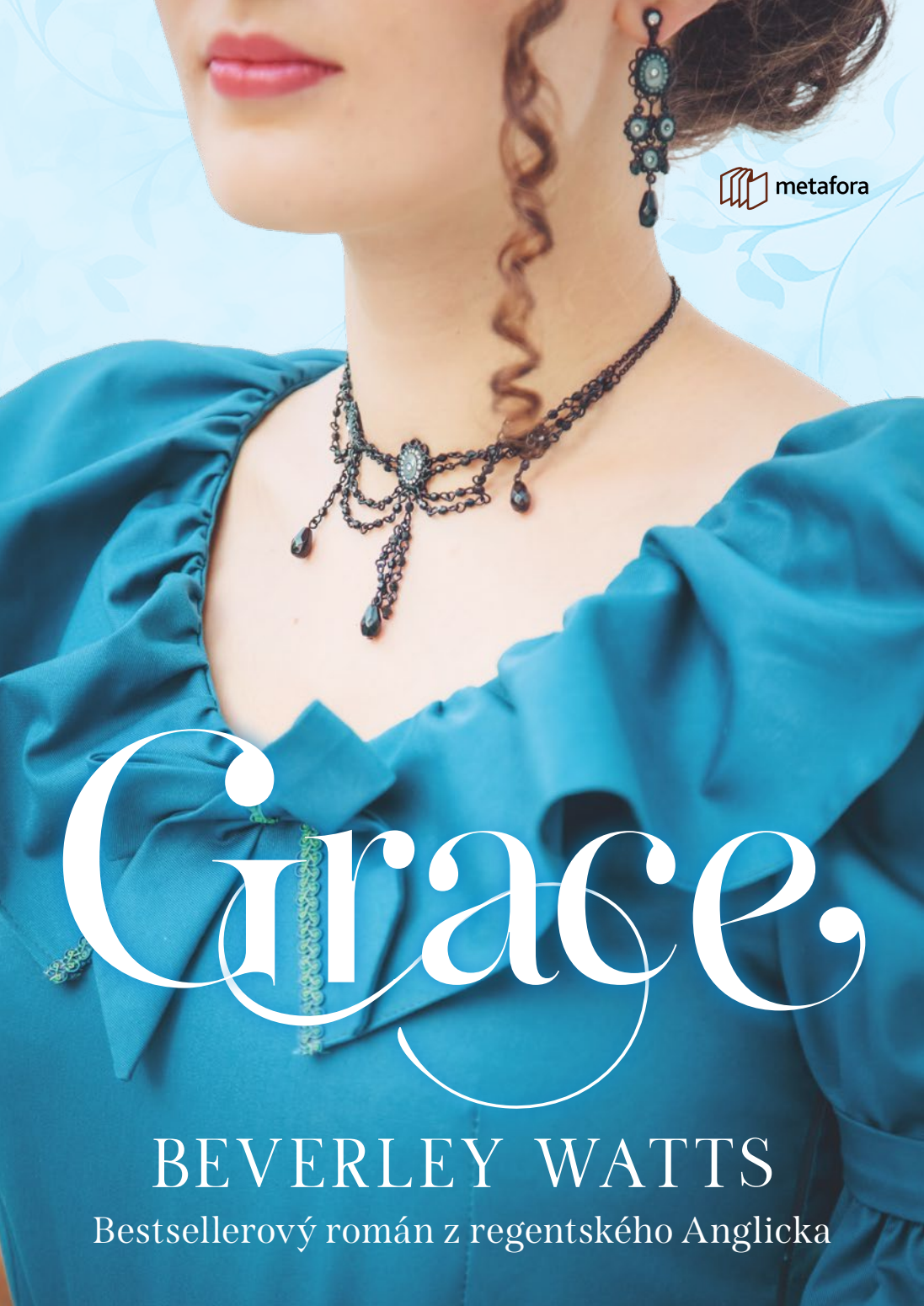

A close-up photograph of a woman's neck and shoulders. She is wearing a teal-colored dress with a ruffled neckline. Around her neck is a black lace necklace with a central pendant and several teardrop-shaped charms. She is also wearing large, ornate black earrings with green and blue accents. The background is a light blue with faint floral patterns.

 metafora

Grace.

BEVERLEY WATTS

Bestsellerový román z regentského Anglicka

Grace.

BEVERLEY WATTS

BEVERLEY WATTS

Grace.

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 445. publikáciu.

Z anglického originálu *Grace*, vydaného vydavateľstvom BaR Management Solutions LTD
v roku 2020, do slovenčiny preložila Martina Antošová.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Obálka, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 184
Tlač Finidr, s.r.o.

Slovak translation © 2026, GRADA Slovakia s.r.o.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Martina Antošová, 2026

Cover photo © Joanna Czogala / Trevillion Images

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-390-8 (ePub)

ISBN 978-80-8305-389-2 (pdf)

ISBN 978-80-8305-388-5 (print)

*Mojim milovaným, Isaacovi a Tobi-Rose,
bez ktorých by táto kniha bola hotová už pred rokmi!*

Prológ

Reverend Augustus Shackleford si spokojne položil ruky na veľké brucho a hlasno si odgrgol, lebo guláš, ktorý práve zjedol, mu zostal trochu ťažšie ležať v žalúdku. Bolo to napoludnie v hostinci U červeného leva v dedine Blackmore v anglickom Devonshire. Hoci mohol celkom pokojne obedovať na fare, reverend dával prednosť pivu a rozhovoru v hostinci pred nekonečnými hádkami a hašterením sa sprevádzajúcimi nešťastný fakt, že v jeho dome bývalo deväť žien. A i keď sa ho na to nikdy nespýtal, bol rád, že aj jeho pes Freddy mal na to rovnaký názor. Foxhound práve ležal schúlený pod stolom a celý šťastný vo sne naháňal zajace.

Reverend Shackleford nebol muž s obrovským bohatstvom ani majetkom a za normálnych okolností by sa celkom uspokojil s tým, že mu tá trocha peňazí vo vrecku bohato stačí na zaplatenie jedla, ktoré práve zjedol.

Toto však neboli normálne okolnosti a tá trocha peňazí vo vrecku ani kdekoľvek inde, keď už sme pri tom, mu rozhodne nebude stačiť na to, aby svojmu jedinému synovi zabezpečil život hodný džentlmena.

Jedinému synovi po ôsmich dcérach. Reverend si povzdychol. Musel vystriedať tri manželky, kým konečne splodil dediča, ale náklady na výchovu ôsmich dievčat, ktorými bol požehnaný najskôr, boli ťažkou skúškou dokonca aj pre jeho kreativitu, na ktorú bol doposiaľ nesmierne hrdý.

Sedel rozmrzene vedľa svojho mimoriadne trpezlivého kaplána a jediného priateľa Percyho Noona a civel do pohára s pivom.

„Poznáš ma, Percy, mám myseľ ostrú ako britva, ale musím priznať, že som úplne bezradný v otázke toho, ako prísť k peniazom.“

„Možno by ste mohli nájsť svojim dcéram nejakú prácu. Niečo, čo je v lepšej spoločnosti vhodné pre dámy jemnej povahy,“ navrhol Percy a odsunul svoj plechový tanier.

Reverend zafunel. „Videl si v poslednom čase niektorú z mojich dcér?“ pousmial sa a zamračene pokrútil hlavou. „Dámy jemnej povahy? Žiadna z nich nemá v sebe ani kúsok vznešlosti, ako by sa na dámy patrilo. Netušia, čo znamená poslúchať príkazy alebo ako sa správať v akejkoľvek spoločnosti, nieto ešte v tej lepšej.“

Ak chcem zabezpečiť Anthonyho aspoň nejakým skromným majetkom, nemám inú možnosť, než ich dobre vydať. Hoci si neviem predstaviť muža, ktorý by bol natoľko pochabý, aby zaťažil svoje plecia ktoroukoľvek z nich. Jedine, ak by nebol celkom triezvy, samozrejme.“ Reverend sa na chvíľu odmlčal, očividne si predstavujúc scenár, v ktorom by sa mu podarilo využiť nejakého bohatého muža, zatiaľ čo by tá nešťastná obeť bola vhodne podguľovaná. Nakoniec si vzdychol.

„Percy, situácia je naozaj katastrofálna. Ak čoskoro nevymyslím nejaký plán, Anthonymu nezostane ani cent. A nielen to, mohli by sme pokojne skončiť v chudobinci.“ Zabodol pohľad do

Percyho, akoby to celé bola nejakým pričinením kaplánova vina. „Ak sa to stane, Percy, priateľu, už nebudeš mať na večeru žiadny chlebový puding.“ Percy potlačil zdesenie. Nebol si istý, či bola na príčine predstava, že skončí v chudobinci, alebo pomyslenie na chlebový puding pani Tomlinsonovej, lebo ten posledný by sa zrejme dal použiť aj na utesnenie prievanu v komíne. Kaplán mal podozrenie, že kuchárka na fare až priveľmi holduje džinu na to, aby venovala pozornosť svojim kulinárskym zručnostiam.

„V tom prípade vám nezostáva nič iné, pane, ako ich dobre vydať,“ vyhlásil rozhodne a rozvalil sa pohodlnejšie na stoličke. „Za každú cenu.“

Farár si pohladil bradu a premýšľal o svojich nezvládnutelných dcérach. Každá z nich bola úplne iná, ich jedinou spoločnou črtou bola neskrotnosť. Štyri už dosiahli vek na vydaj a tá najstaršia z nich bola vo svojich dvadsiatich piatich rokoch zarytá intelektuálka. Aké mal šance, že niektorú z nich vydá za nejakého dosť hlúpeho bohatého džentlmena, aby tak zabezpečil majetok pre svojho jediného syna?

Bol si istý, že ak bude mať dosť času, podarí sa mu to. Bude to však veľká skúška aj pre jeho legendárnu vynaliezavosť. Najmä ak to chce dokázať bez toho, aby na to minul čo i len cent.

„Tak dobre, Percy, budeme potrebovať zoznam vhodných bohatých šľachticov, ktorí by boli dosť pochabí na to, aby si ich vzali,“ rozhodol sa a pokývnutím ruky si objednal ďalší krígel piva. „Tým potom dáme vedieť, že mám... hmm, dobré a poslušné dcéry, ktoré sa potrebujú vydať.“

„Ako si želáte, pane,“ poznamenal Percy pochybovačne, keď im čašníčka obom priniesla ďalšie pivo. Reverend zdvihol svoj krčah a poriadne si odpil.

„No ešte predtým začneme tým, že si zapíšeme všetky kladné vlastnosti mojich dcér, aby sme mohli vyzdvihnúť ich prednosti pred potenciálnymi ženíchmi. Obaja vieme, že žiadna z nich nie je práve ideálna partia pre slobodného muža, ale môžeme to trochu prikrásiť bez toho, aby si to niekto všimol. Teda aspoň dovtedy, kým nebudú mať prsteň na ruke.“

Začneme s Grace, lebo práve ona s najväčšou pravdepodobnosťou skončí ako stará dievka, ak s tým niečo rýchlo neurobíme. Tak dobre, Percy, začni ty.“

Nastalo ticho.

Reverend sa zamračil. „No tak, človeče, určite vieš nájsť niečo dobré, čo by si o nej mohol povedať.“

„Má pekne tvarované členky,“ odvetil Percy trochu zúfalo.

„Mierni sa, Percy. Rozhodne verím, že si nikdy nemal príležitosť dlhšie pozorovať členky mojej najstaršej dcéry. Inak by som ťa musel požiadať o vysvetlenie.“

Percy očervenal a znervóznel. „Nie, pane, vôbec nie, len som si ich náhodou všimol, keď nastupovala do kočia...“

„No teda! Nuž, neviem, či to môžeme dať na prvé miesto zoznamu, ale v prípade Grace sa k tomu možno budeme musieť uchýliť. Vôbec nechápem, prečo jej matka vybrala meno Grace, keďže jej nesporne chýbajú akékoľvek tomu menu primerané vlastnosti a je to to najmenej pôvabné stvorenie, aké som kedy stretol. Ak existuje niečo, o čo sa dá zakopnúť, Grace to vždy nájde. Povedať o nej, že je nešikovná, to ani zďaleka nevystihuje,“ dodal pochmúrne.

„Má veľmi pekné oči,“ podotkol Percy, ktorý usúdil, že bude najlepšie, ak sa akékoľvek ďalšie postrehy o reverendovej dcére obmedzia na oblasť nad krkom. „A má zdravé zuby.“

Reverend prikývol, zúrivo si pritom robiac poznámky.

„Vie variť, pane?“ Reverend prestal písať a zamračil sa. „Neviem o tom, Percy. Minimálne nie tak dobre ako pani Tomlinsonová.“

„Tak to asi radšej nespomínajme,“ prerušil ho Percy rýchlo, lebo sa mu nechtiac opäť vybavil obraz chlebového pudingu pani Tomlinsonovej. „V každom prípade, manželstvo s džentlmenom si pravdepodobne nebude vyžadovať, aby sa púšťala do kuchyne.“ Reverend zamyslene prikývol.

„A čo jej hlas? Vie spievať?“

„Ako priškrtená mačka.“

„Tancovať?“

„Myslím, že ešte nikdy s nikým netancovala. Teda aspoň dúfam. Ak áno, tak mu vytrhám črevá a narobím z nich podväzky.“

„Možno konverzácia?“ Percy začínal byť zúfalý.

„Neexistujúca. Myslím, že od čias, keď ešte spávala v kolíske, so mnou neprehovorila viac než pol tucta slov.“ Reverend bol čoraz skľúčenejší.

„Správa sa k svojim sestrám ako dobrá matka?“

Reverend si odfrkol. „Myslím, že každá z nich má na tele nejakú jazvu spôsobenú tým, že jej raz za čas spadla.“

„A čo tak jej intelekt?“ Percy sa teraz už chytal slamky.

„Tak to je niečo, čo jej rozhodne nechýba. Zakaždým, keď ju vidím, má nos zaborený do knihy. Problém je v tom, že to je presne tá vlastnosť, ktorú žiadny bohatý džentlmen určite nebude hľadať...“

1. kapitola

Nicholas Sinclair, nový vojvoda z Blackmore, sa pozrel na impozantný dom pred sebou a povzdychol si, lebo si bol vedomý toho, že už nemôže zostať sedieť v koči oveľa dlhšie. Po mesiaci cestovania netúžil po ničom inom než po teplej posteli a pohári brandy. Bohužiaľ, bolo ešte len neskoré popoludnie, takže posteľ bude musieť počkať, ale brandy určite nie.

Dvere otvoril sluha a Nicholas sa prinútil pohnúť, no na schodíku sa neponáhľal, aby pri zostupovaní z neho nespadol tvárou na zem.

Trvalo mu takmer šesť mesiacov, kým sa dostatočne zotavil, aby sa mohol pokúsiť o cestu domov. Jeho otec bol už tri z tých mesiacov mŕtvy.

„Vaša milosť, vitajte doma.“

Nicholas si narovnal kabát a potom vyšiel po schodoch k pôsobivým vchodovým dverám, kde trpezlivo čakal starý major-domus. „Huntley? Panebože, chlape, nemyslel som si, že ste ešte stále nažive.“

Majordómov výraz sa ani trochu nezmenil, keď sa pred Nicholasom uklonil. „Ešte mám pred sebou nejaký ten čas, vaša milosť.“

Nicholas dovolil, aby sa mu na tvári mihol jemný úsmev, ktorý však rovnako rýchlo aj zmizol. Nikdy by si nebol pomyslel, že raz bude opäť stáť pred týmto domom, a už vôbec nie ako vojvoda z Blackmore.

Prešiel od schodiska, nechal Huntleyho otvoriť dvere a vošiel dovnútra. Niekoľko zamestnancov stálo zoradených v dlhej hale a čakalo, kým sa k nim ako ich nový pán prihovori.

Nicholasovi náhle zovrelo golier tesnejšie okolo krku a odkašľal si. „Pokračujte vo svojich povinnostiach.“ Nepotreboval poznať ich mená ani funkcie, postačí, aby mu neprekážali.

„Vaša milosť, toto je pani Tennerová,“ oznámil Huntley a ukázal na kyprú ženu s nesmelým úsmevom, ktorá sa pred ním uklonila. „Je to vaša gazdiná.“

Nicholas zareagoval kývnutím hlavy. „Pani Tennerová, okrem jedla v pracovni nebudem potrebovať nič iné.“

„Samozrejme, vaša milosť,“ odvetila. Nicholas prešiel popri nej a pomaly pokračoval ďalej po chodbe, cítiac, ako mu chrbát prepaľujú upreté pohľady zamestnancov. Dom bol presne taký, ako si ho pamätal – s tmavým drevom a portrétmi predošlých Blackmorevcov ubíjajúcimi každého, kto prechádzal týmito posvätnými chodbami.

V dome bolo cítiť jemný náznak opustenosti, zrejme preto, lebo od smrti jeho otca tu panovala smútočná atmosféra. Keďže v ňom zostalo len zopár sluhov, bolo jasné, že väčšina miestností zostala jednoducho uzavretá.

Nicholas čakal, kedy ho nejako citlivo zasiahne bolesť z otcovho úmrtia, ale tá nikdy neprišla. Medzi otcom a synom už roky

neexistovala žiadna láska, odkedy Nicholas v chúlостivom veku pätnástich rokov rozzúrený odišiel z domu a vstúpil do Kráľovského námorníctva. Neboli žiadne listy, žiadne výzvy, aby sa vrátil domov, žiadne slová uznania za všetko, čo Nicholas dosiahol počas svojho pôsobenia v uniforme. Ani keď bol vymenovaný za kapitána, jedného z najmladších vo flotile, a povolaný pripojiť sa k admirálovi lordovi Nelsonovi, aby bojoval pri Trafalgare, neprišlo od otca ani slovo.

V očiach starého vojvodu z Blackmore Nicholas neexistoval.

Ten pocit bol vzájomný.

Nicholas našiel dvere do pracovne a otvoril ich. Vo vzduchu sa vznášala slabá vôňa otcovej obľúbenej cigary. Nevstúpil dnu ani sa nepozrel na portrét, ktorý stále visel nad masívnym kozubom. Pracovňa stále pôsobila ako otcova.

Znechutene sa odvrátil od izby, neschopný urobiť ďalší krok. Odrazu sa mu zdalo, že ho steny začínajú obkľučovať a že sa nebude vedieť dostať z domu dosť rýchlo. Všade cítil otcovu prítomnosť a napätie medzi nimi stále viselo vo vzduchu, aj po dvadsiatich rokoch.

Musel sa dostať von.

Frustrujúco pomalým krokom sa odpotácal späť k vchodovým dverám. Služobníctvo sa už našťastie rozišlo, takže nikto nebol svedkom jeho náhlej zúfalej potreby čerstvého vzduchu. Keď vyšiel na terasu pred domom, nadýchol sa do plných pľúc, ako keď umierajúci zalapá po dychu. Presne tak sa totiž cítil väčšinu času. Mal pocit, akoby mal hruď zovretú v železnej kletke. Panika začala pomaly ustupovať a už dokázal dýchať o čosi ľahšie. Vzduch voňal jarnými kvetmi a vôbec sa nepodobal na slané ovzdušie, na ktoré bol zvyknutý.

Tu v Blackmore sa už takého vzduchu nenadýchne.

Na druhej strane, nebude tu cítiť ani dym z bojov či počuť výkriky svojich mužov umierajúcich po tom, ako im delová guľa odtrhla končatiny alebo im šabľa rozťala telo napoly. A jedného muža, vlastne len chlapca, ktorý mu zomrel v náručí...

Roztrasený zavrel oči pred scénou, ktorá ho každú noc prenasledovala v snoch, a znova sa zhlboka nadýchol. Blackmore bol na hony vzdialený od jeho starého života a bol najvyšší čas, aby nechal minulosť za sebou.

Ako si však uvedomoval, problém bol v tom, že bolo ľahšie to povedať, než urobiť.

Nicholas si utrel náhle vlhké čelo vreckovkou, zišiel po schodoch a vydal sa po štrkovej cestičke cez úhľadne upravené záhrady a pomedzi živé ploty, až sa nakoniec ocitol v ovocnom sade za domom. Stromy boli v plnom rozkvetu a Nicholas sa pomaly prechádzal medzi nimi, spomínajúc na časy zo svojho detstva, keď robieval presne to isté, či už na úteku pred štúdiom alebo pred otcom.

A na Petra.

Myšlienka na brata mu opäť bolestivo zovrela srdce. Navždy pätnásťročný Peter sa nikdy nedozvie, aký život prežil Nicholas, ani ho nikdy nezažije. Jeho dvojča ležalo namiesto toho v hrobe a bol to práve Nicholas, kto ho tam uložil.

Potlačil bolesť a stisol čeľusť.

Peter bol mŕtvy.

Jeho otec bol mŕtvy.

John bol mŕtvy.

Už nebol kapitánom Kráľovského námorníctva. Teraz bol, nech mu Boh pomáha, vojvoda z Blackmore so všetkými povinnosťami

a zodpovednosťami, ktoré tento titul so sebou prinášal. Takmer počul chladný hlas svojho otca, ako mu káže o vernosti rodovému menu a o nutnosti čo najskôr splodiť dediča.

Bohužiaľ, znamenalo by to zaobstarať si manželku, a to bolo niečo, čo ani nepotreboval, ani nechcel.

Nicholas sa uprene zahľadel na ovocný sad, oprel sa o jablňu a čakal, kým znova naberie dych po tejto nečakanej fyzickej námahe. Trpko sa usmial. V tejto chvíli si nebol ani istý, či je vôbec schopný splniť si povinnosti potrebné na splodenie dediča. Napriek tomu si bude musieť čoskoro nájsť manželku a pustiť sa do nepríjemnej úlohy prevzatia otcovej pozostalosti.

Loď, ktorej kedysi velil, bola už len desivou spomienkou. Spomienkou, ktorá, ak Boh dá, časom vybledne. Teraz bolo dôležité už iba vojvodstvo.

Keď sa otočil, aby sa vrátil späť, upútala jeho pozornosť nehybná postava pod stromom v diaľke a Nicholas sa zamračil. Bolo to zviera alebo človek?

Existovala len jedna možnosť, ako to zistiť.

Opatrne vykročil, až sa nakoniec ocitol pri spomínanom strome, kde ho celkom zaskočilo to, čo tam našiel. Pri jeho kmeni spala žena so sukňou rozprestretou v tráve. Na hrudi mala položenú knihu a o líce sa jej obtierala zatúlaná červenohnedá kučera, ktorú zľahka ovieval jemný vánok.

Nech už bola tá žena ktokoľvek, zjavne jej bolo jedno, že by ju mohol pod stromom niekto objaviť. Nicholas si čupol, hoci rany na hrudi po zásahu črepinami pritom zaprotestovali, a jemne potriasol ženu za plece. „Madam.“

Vydala nejaký zvuk, ale nezobudila sa, a tak jej zovrel plece silnejšie a potriasol energetickejšie. „Madam.“

S trhnutím sa prebrala a prudko sa posadila, takže temenom hlavy narazila do jeho brady. Nicholas pocítil prudkú bolesť v čeľusti, odtiahol sa a absolútne neotesaným spôsobom sa zvalil rovno na zadok na zem vedľa nej.

„Čo je?“ začul ju opýtať sa panovačným tónom. „Dočerta, kto ste?“

Nicholas prižmúril oči, masírujúc si zranenú čeľusť. „Dôležitejšie je, madam, kto ste vy a prečo ste bez dovolenia vstúpili na môj pozemok?“